ZOMERTIJD

Is het niet „simple comme bonjour"? Is het niet eenvoudig als het ei van Columbus? — We leven in een tijd, waarin alles duurder wordt, waarin allerwege op bezuiniging wordt aangedrongen, en wat is er nu eenvoudiger, dan de „klok" voor deze bezuiniging te doen zorgen en zelf ongestoord zijn „gewoonte-leventje" voort te zetten?

Nietwaar, uw huishouding werd duurder, van menige ontspanning en luxe moest ge uzelf spenen, om zonder financieele gaping het eind der afgeloopen maand te kunnen knoopen aan het begin der volgende, en nu is door de beide Kamers het denkbeeld, om op 30 April des avonds te 11 uur de klok op 12 uur te zetten en ze op 31 October om 12 uur 's nachts één uur terug te brengen, tot wet verheven, waarmede 'n bezuinigingsmaatregel is ingevoerd die zonder eenig direct ongemak aan individu of maatschappij te bezorgen, aan steenkool alleen een besparing zal leveren van ongeveer 1 millioen per maand. Een buitenkansje, dat de „klok" ons zoo maar in den schoot werpt!

Is het niet héél eenvoudig?

Als we Maandagmorgen opstaan, en denken als naar gewoonte een nachtrust van 8 uur te hebben genoten, zullen we in werkelijkheid slechts 7 uur geslapen hebben, en zullen we met onze klok de zon één uur vooruit zijn, met het gevolg, dat we een uur langer van haar gratis licht zullen kunnen profiteeren!

Wat al één voordeel is; zoowel voor ons lichaam als voor onze beurs!

Ja, want niet alleen op financieel gebied zal deze zomertijd-regeling haar heilzame gevolgen doen ondervinden, ook op het menschelijk organisme, dat vóór alles behoefte heeft aan lucht en zonlicht, zal zij van 'n grooten en zegenrijken invloed zijn.

Denk u eens in, dat die talloos-velen, die komend uit werkplaats of fabriek, tusschen het eindigen van hun arbeidstijd en hun naar-bed-gaan, nù slechts één of twee uur van het licht der zon kunnen genieten — en dat zijn nog niet eens de slechtstbedeelden — nà 1 Mei een uur langer daartoe in de gelegenheid zijn, zonder dat zij aan hun nachtrust iets te kort behoeven te doen! Immers, volgens ons horloge zal de zon nà 30 April een uur later ondergaan!

En zal dit ook niet een machtig hulpmiddel blijken tot de drankbestrijding? Zal men er nù, nu het „later" donker wordt, niet veel eer toe komen zijn ontspanning te zoeken in de natuur, in plaats van in een café?

Wij voor ons gelooven van wèl, en zoo zullen aan de invoering van den zomertijd voordeelen verbonden zijn, die zoowel op hygiënisch als op financieel gebied, wellicht vèr strekkende gevolgen zullen hebben.

Het is hier niet de plaats, om, na al wat er reeds geschreven is, toen het denkbeeld werd geopperd, in den breede uit te weiden over deze voordeelen op financieel gebied. Wij mogen hier volstaan met even erop te wijzen, dat het in practijk brengen van deze nieuwe regeling een besparing zal wezen van brandstof, kunstlicht, enz., kortom, een oorlogswinstje, dat allen en alles ten goede komt.

En dit alles zal het gevolg wezen van slechts één tik aan de wijzers van onze klokken!

Is het niet, zooals we hierboven reeds zeiden, „simple comme bonjour"?

En moet het ons alleen niet verbazen, dat er negentien eeuwen sedert het begin van onze christelijke jaartelling moesten verloopen, vóór we op deze eenvoudige gedachte kwamen?

Zomertijd. — Bloeiende vruchtboomen.

HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(3) (Vervolg.)

Ons spoorreisje naar Epernay was prachtig. Jij zat in den trein. Toen die vertrok, sprong ik op het perron en wuifde je een afscheidsgroet toe. Je zag het niet eens.

Ik ben niet boos op je, verre van dat, maar ik wil je een lesje geven.

Als die stomme justitie mij niet onmiddellijk opgeborgen had, maar mij eerst had laten nagaan, dan was je veel meer opgeschoten. Maar daar kan jij niets aan doen.

Ik geef je een raad. Als je dien opvolgt word je nog beroemder dan je al bent . . . . .

Ga vanmiddag om vier uur naar Monsieur Bonboirie in de Rue de Versailles, den zelfden die gezorgd heeft dat ik ingerekend werd. Je zal van hem vernemen, als hij tenminste eerlijk is, dat hij van mij voor een waarde van frcs. 2500 aan goud gekocht heeft, voor frcs. 1500. Je moet leven en laten leven.

Verder moet je hem vragen of je die goudstukken, die ik voor zilver bij hem gewisseld heb, mag zien. En dan niet slapen, maar heel goed kijken . . . steek een paar echte twintigfrancstukken bij je om ze te vergelijken . . .

Volg mijn raad! Veel succes!

Ik ga morgen naar Londen, maar kom terug en dan zullen we nog veel plezier hebben, brave ziel!

Duizend handdrukken van

je vluchteling."

Lecoque vouwde den brief toe, stak hem in zijn portefeuille en besloot eerst Bonboirie te bezoeken alvorens naar Croix te gaan.

* * *

Lecoque, die begrepen had, dat deze brief veel waarheid kon bevatten, ging kloklag vier uur den winkel van Bonboirie binnen. De goudsmid was zeer geagiteerd en schrok toen de detective zich bekend maakte. Nog voor Lecoque hem iets vroeg, begon hij onder een stortvloed van woorden te vertellen: „Ik ben onschuldig. Ik heb altijd wel gedacht, dat het met die goudgeschiedenis mis zou loopen. Ik heb een stuk van hem gekocht voor vijftienhonderd francs, maar het is veel meer waard. Ik was gek toen ik het kocht, maar zoo'n winstje is een buitenkansje en 't is zoo'n slechte tijd... Maar nou is de politie in m'n huis ... Ik had het niet moeten doen."

„Ja, nu is het te laat, vader," viel Lecoque hem in de rede. „Eerst lever je den vreemdeling aan de justitie over en dan doe je zaken met hem . . . 't Is een beetje inconsequent! Vind je ook niet?"

„Oh, dat is heel wat anders . . . De man is gearresteerd geworden en weer vrijgelaten . . . Ik ben er gewoonweg van geschrokken toen hij weer voor me stond . . . Hij zeide: Bonboirie, jij bent een eerlijke kerel, jij koopt geen goud beneden de waarde, terwijl de grootste bankiers dat wel doen en er niets van zeggen . . . Je gelooft me niet, maar later zal je meer van mij hooren . . . Omdat je zoo'n eerlijke kerel bent, zal ik je wat laten verdienen. — Je kan gerust den koop sluiten, want de justitie heeft mijn zaak onderzocht en mij weer vrij gelaten omdat ik geen dief ben. Woordelijk, zeide hij, heeft de rechter gezegd: „Je bent